

Farkas Melinda

tetoválóművész

**A testékszer,
amely hozzáad
a személyiségedhez**

Sokaknak a tetoválásról még ma is a börtönök, a megbélyegzés, a fájdalom jut eszükbe elsőként. Holott egy ízlésesen elkészített, a személyiségünkhöz és testünk vonalaihoz alakított tintarajz vizuális élményben részesítheti nem csupán a tetoválás viselőjét, de a szemlélőjét is. Sőt, még ennél többet is tehet. **Farkas Melinda** tetoválóművésszel, a Gorlo Volka zenekar énekesével beszélgettünk.

Szöveg: Kuklis Katalin

Kanyargós út vezetett a tetoválóstudióig.

Valóban. A Duna utcai gimnázium után Nyitrán kezdtem a pedagógia karon magyar nyelv és irodalom, valamint képzőművészet szakon, de kiléptem, mielőtt befejeztem volna az alapképzést. Jól éreztem ott magam, sok barátot szereztem az egyetemi évek alatt, és nagyon szerettem a várost is, de mellette folyamatosan felvételiztem a színművészetire.

Színésznő szeretnél volna lenni?

Nyolcszor próbálkoztam a felvétellel. Háromszor Pestre, háromszor Kaposvára és kétszer Pozsonyba. A pozsonyiba szerettem volna bejutni a legjobban. De nem sikerült. Mostanra már egyáltalán nem bánom, és jelenleg nem is vonz ez a világ.

„A tetoválás az egyik legszebb szakma”

Csalódott voltál?

Kaposváron éreztem a csalódottságot a másodrostán, amikor Rusznyák Gábor azt mondta: „Meli, aranyos vagy, cuki vagy, de nem sokat változtál a múlt évtől. Próbálkozz filmszerepekkel, filmcastingokkal, mert érdekes arcod van.” Ezt zsebre vágtam, és kerestem tovább az utamat.

Végül cukrászsze- repben találtad ma- gad.

Egyszer csak ott talál-
tam magam egy cuk-
rászműhelyben. Rövid
távú projektnek in-
dult a dolog, átmeneti
megoldásnak. Első
héten még tojáskör-
tem, a másodikon már
bedobtam a mély víz-
be, és tortát díszítet-
tem. Végül ott ragadtam hat és fél évig.
Közben cukrász végzettséget is szerez-
tem. Fődekoratőr lettem a műhelyben,
én alkottam meg a figurákat a gyerek- és
esküvői tortákra. Nagyon élveztem ezt
a munkát, már az egyetemen is szeret-
tem a szobrászatot. De végül egyre több
lett a feladat, én pedig kiégtem. Éreztem,
hogy váltanom kell.

Ekkor már tudtad, hogy tetoválómű- vész leszel?

Mindig csodáltam a tetoválásokat, de ná-
lunk a családban senkinek nem volt, nem
is beszéltünk róla. 2017-ben elmentem egy
pozsonyi stúdióba tetováltatni, és akkor
jött először a gondolat, hogy kipróbáljam.
Mégfogott az egésznek a világa, az, hogy
szabadságot ad, hogy kiélhetem a kép-
zőművész oldalamat – egyszerűen min-
den érdekelt a tetoválással kapcsolatban.
Egyetlen, ami visszahúzott, hogy vajon
fogok-e merni emberek testére tetoválni.
De úgy adtam be a felmondásomat a cuk-
rászműhelyben, hogy azt gondoltam, min-
denképpen ki akarom próbálni. Az első
tetoválásomig fél év telt el, addig online
és offline kurzusokat végeztem, tanulmá-
nyoztam a tetoválás művészetét, videókat
néztem...

Az első tetoválás után mit éreztél?

Hogy talán ez az én utam. Biztosan túlzás-
nak hangzik, de máig azt gondolom, hogy
ez az egyik legszebb szakma. Mert megvan
bennem a szabadság, az óriási felelősség és
a művészi érték.

És tényleg fáj?

Hogy a tetoválás fáj-e? Gondolj bele a metó-
dusba, hogy tűvel szurkáljuk folyamatosan
a bőrfületet, és vannak részek, amelyeken
többször is át kell menni. Volt vendégem, aki
méhcsípéshez hasonlította. Az pedig alapve-
tően nem kellemes dolog. De természetesen
vannak a testen különböző felületek, amelyek
érzékenyebbek, és olyanok, amelyek kevés-
bé fájnak. Például az oldalborda nagyon ké-
nyes testrész, a belső felkar is elég érzékeny.
A comb és az alkar nagyon jó hely, a könyök-
rész viszont borzasztóan fájdalmas, a térdről
nem is beszélve... Aki pedig a talpára szeret-
ne tetováltatni, talán kimeríti a mazochizmus
fogalmát. De hozzá kell tenni azt is, hogy az
emberek különbözően viselik a fájdalmat.

Van különbség a férfiak és nők kö- zött ezen a téren?

Az a tapasztalatom, hogy a nők jobban bír-
ják a fájdalmat.

Nagy felelősséggel jár ez a munka. Ez a része nem nyomasztó számod- ra?

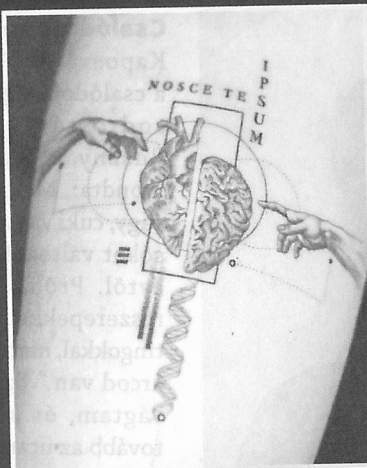
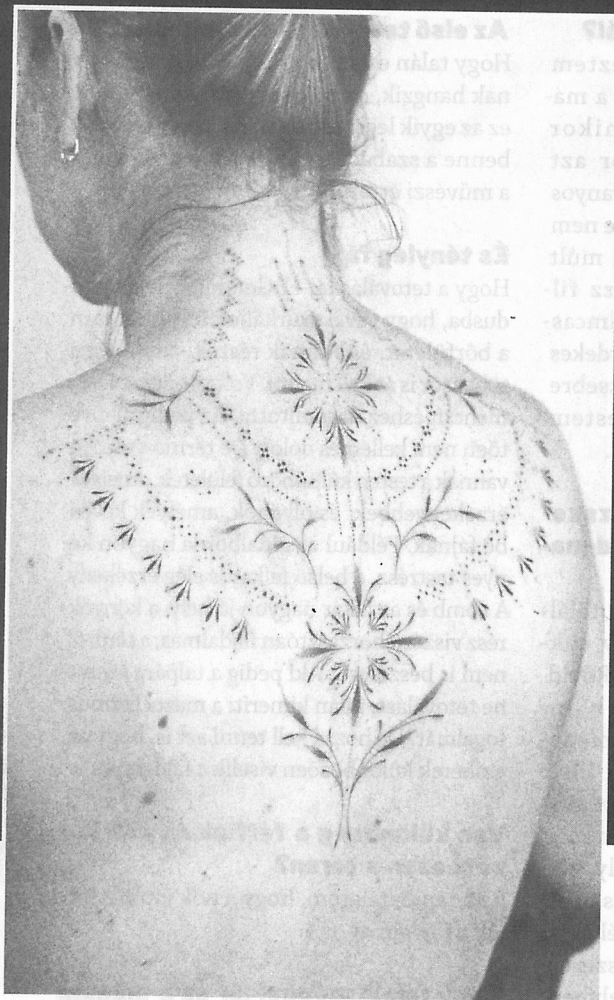
Talán inkább úgy fogalmaznék, hogy azzal,
hogy egy vadidegen ember hozzád fordul
és megbízik benned, az egyrészt hálával tölt
el, másrészt ad egy olyan felelősségérzetet,
hogy tudod, hogy nem ronthatod el.

Tétje van a dolognak.

Pontosan. Te alkotóként hozzáadod a ne-
ved, de ugyanakkor hozzáadsz a megjele-
néséhez is. Plusz, a klienseink tulajdonkép-
peñ a mi élő reklámjaink. Nincs annál jobb
ajánlás, mint amikor látsz valakin egy jó
tetoválást.

Ha valaki nem tudja, melyik testré- szére szeretné a mintát, mit szoktál javasolni?

A tetoválási folyamat egyik legfontosabb ré-
sze számomra az, hogy úgy helyezzük fel
a mintát, hogy a vendég tudjon vele azo-
nosulni, passzoljon a test áramvonalaihoz.
Rá szoktam kérdezni, mi volt az első gondo-
lat, az első érzet. Vannak minták, amelyek
több testrészre is passzolnak, de érdemes
a kliens intuíciójára is hagyatkozni. Volt rá

Minden tetoválás egyedi és személyre szabott

példa, hogy az elképzelt minta végül teljesen máshova került, mint amit megálmodott a vendég, és belátta, hogy jobb ötlet volt áthelyezni. Igyekszem mindig a lehető legjobbat nyújtani a tudásomból, fontos számomra, hogy a vendégeimnek élmény legyen a közös munka.

Kipróbáltad magad versenyeken is. Milyen tapasztalat volt?

Tavaly voltam Porádán a Tatranský Tatér elnevezésű versenyen, amit első alkalommal rendeztek meg itt Szlovákiában. Azelőtt pedig a Debreceni Tetováló Expón jártam. De kacsingatok más külföldi rendezvények felé is, például szívesen elmennék Varsóba vagy Milánóba, amelyek már olyan volumenű rendezvények, ahol az összes neves művész képviselteti magát, akiket én követek. Egy nap alatt több százan megfordulnak egy ilyen versenyen. Ez egy olyan kiállítás, ahol mi vagyunk a kiállítás tárgyai. Körénk gyűlnek a kíváncsi szemek, és néznek, ahogyan dolgozol. Izgalmas, mert itt talán valóban a részvétel a fontosabb.

Milyen szempontok szerint értékel a zsűri egy-egy tetoválást?

A pontos kritériumrendszert nem ismerem, de alapvetően a technikát, a minőséget nézik, vagy ha színes a tetoválás, akkor például a színösszetételt. Ezek több napos rendezvények, ahol különböző stílusú művészek jönnek össze, akik különböző kategóriákban versenyeznek.

Te milyen stílust képviselsz?

Nekem épp Debrecenben mondta azt a zsűri, hogy annyira egyedi a stílusom, hogy nem tudják kategorizálni. Én a magam részéről konceptuális kollázként szoktam megfogalmazni. Ez olyan irányzat, mely szakít a konkrétumok ábrázolásával, és a gondolati tényezőket helyezi előtérbe. Ezt kiegészítem realiztikus ábrázolással, amelyet finom vonalakkal (fineline) és geometriával vegyítek. Minden ilyen mintába belecsempészek apró, kiegészítő díszelemeket, amik rám jellemzőek. Mindennek megvan a maga helye és miérte. Külföldön elterjedtebb ez a stílus,

vannak stúdiók Amerikában, Angliában vagy Olaszországban, amelyek kifejezetten ezt a műfajt képviselik. Szlovákiában nem igazán foglalkoznak még ezzel.

A polcodon Egon Schiele- és Henri de Toulouse-Lautrec-könyveket láttok. Belőlük inspirálódsz?

Művészekként nagy kedvenceim. Szeretem a skicceiket, a kicsit eltúlzott ceruzarajzokat. Szeretek vázlatokat rajzolni, és azt gondoltam, hogy tetoválni is majd ebben a stílusban fogok. Erre pont az ellenkezője történt. Nagyon pontos, szögletes, geometrikus alakzatokkal dolgozom.

Annak, aki még nem látta az alkotásaidat, hogyan magyaráznád el azokat?

Történetek. Nagyon személyes történetek formákban. Két éve volt egy fotókiállítás a tetoválásaimból Rozsnyón, annak *Ink Stories*, vagyis *Tintatörténetek* volt a címe.

Tehát a kliensek általában nem egy képpel, hanem történetekkel érkeznek?

Alapvetően e-mailben kommunikálunk. Van, aki csak pár szót ír, van, aki oldalakat. Van, aki alaposan utánanéz a munkámnak, és felkészült, van, aki képeket csatol. A realiztikus

kép esetében, mint mondjuk a portré, fontos a jó minőségű fotó. Viszont nagyobb munka esetében inkább személyesen konzultálok az illetővel, hogy egy picit jobban megismerjük egymást, egymásra tudjunk hangolódni, hogy kiderüljön, én vagyok-e a megfelelő ember számára. Volt már rá példa, hogy elutasítottam valakit, mert éreztem, hogy nem fogunk tudni jól együttműködni, és volt, aki nekem jelezte, hogy nem érzi a kommunikációt. És ezzel nincs baj. Ilyenkor igyekszem magam helyett ajánlani valaki más.

Feltételezem, a tisztaság itt kulcsfontosságú kérdés...

Alapvetően egyszer használatos dolgokat használok, mint például a kesztyű, a borotva, a tű, ami pedig nem az, azt alaposan fertőtleníteni, illetve fóliázni kell. De nemcsak itt igényel odafigyelést a folyamat, hanem az otthoni kezelés is fontos. Erre pontos útmutatót kapnak a kliensek.

A háttérben éppen Gorlo Volka szól. A zene egy következő művészeti ág, amelyet a magadénak tudhatsz. Sőt, nem csupán gitárosként, énekesként, hanem dalszerzőként is jelen vagy a zenekarban. Mit ad egyik-másik művészeti ág neked?

A minták tervezése nem az önkifejezésről szól nálam, valószínűleg nem is lenne jó irány, mert nem biztos, hogy a kliens azonosulni tudna az én világgommal. Tehát ott igyekszem a másokra hangolódni. Ritkán készítek szabad mintát pont ezért. A szövegírással viszont jólesik kiírni magamból dolgokat, érzéseket. Pláne akkor, amikor olyan zenét raknak mögé a srácok, vagy olyan zenét alkotunk együtt, hogy az kéz a kézben jár, illetve, amikor önmagában a zene is megállja a helyét, vagy akár a szöveg. De maga az alkotás bármely művészeti ágban csodálatos dolog.

Ránézésre nem vagy tipikus tetoválóművész. Látható helyen nincsenek tetoválásaid – az újaidat leszámítva. Vagy?

Valóban, nem vagyok össze-vissza varrva, de van néhány apróbb tetoválásom. Ez nem azt jelenti, hogy nem szeretnék továbbia-
kat, csak még keresem az igazit. (nevet)

A neked megfelelő tetoválóművészt?

Igen, mert elképzelésem már van, de azt magamnak nem tudom elkészíteni.

„Az alkotás bármely művészeti ágban csodálatos dolog”

(Képek: Papp Photography, Farkas Melinda)

Úgy fogalmazol, hogy a bőr a te vásznad. Van bőr és bőr között különbség?

Számomra minden egyes munka tanulási folyamat is egyben, mert minden bőrtípus más és más.

Ki a „jó bőr”?

A feszes. És ezzel nem azt akarom mondani, hogy csak a fiatalok bőre lehet feszes, mert vannak olyanok, akiknek nagyon száraz a bőrük, és emiatt érzékeny és puha. A feszes bőr alapvetően hidratált. Varrtam már olyan ötven pluszosat, akinek a kora ellenére nagyon jó bőre volt, vagy negyven pluszos férfit, akinek ugyan feszes bőre volt, viszont a festéket nem akarta befogadni, állandóan kilökte és túlvérezte. Szóval hiába próbálsz a legjobb minőséget nyújtani, vannak dolgok, amiket nem

tudsz befolyásolni. De az érdekesség kedvéért az eddigi legidősebb vendégem 67 éves volt.

A tetoválást nevezhetjük testékszernek?

Abszolút. Olyan testékszer, amely hozzáad a személyiségedhez. Egy kedves vendégem mondta – akivel azóta is jó kapcsolatban vagyunk –, hogy nem gondolta volna, hogy ennyit hozzá fog adni a tetoválás a személyiségéhez, az önbizalmához. Eleve, ahhoz, hogy valaki rászánja magát a tetoválásra, gyakran erős elhatározásra van szükség. Van, hogy le kell vetkőzni azt, hogy a külvilág, a barátok vagy a család mit fog gondolni, és megérkezni oda, hogy csak az számít, amit én szeretnék. Egy ilyen döntés meg tudja erősíteni az embert.